

Sygnatura akt IV Ka 328/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin
Protokolant :	Magdalena Telesz

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2014 roku

sprawy **T. T.**

obwinionego z art.86§1kw

na skutek apelacji wniesionych przez obwinionego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 4 marca 2014 roku, sygnatura akt III W 1003/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł i wymierza 30 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 328 / 14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 4 marca 2014r. sygn. akt III W 1003/13:

I. Obwinionego T. T. uznał za winnego tego, że w dniu 26 sierpnia 2013 roku ok. godz.13.00 na ul. (...) w W. woj. (...) kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że w trakcie wykonywania manewru cofania nie zachował szczególnej ostrożności w następstwie czego doprowadził do zderzenia ze stojącym za nim samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) – to jest za winnego popełnienia wykroczenia z art. 86§1 kw za które wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 zł (dwieście złotych)

II. Zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów procesu zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa oraz nie wymierzył opłaty sądowej.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się obwiniony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy oraz tzw. osobistą.

Obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisu postępowania, mianowicie art. 7 kpk, polegającą na przekroczeniu granicy swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przypisanie obwinionemu T. T. zarzucanego mu wykroczenia,

2) obrazę przepisu postępowania, mianowicie art. 193 kpk, polegającą na zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w sytuacji w której stwierdzenie okoliczności mających kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Skarżący wniósł ponadto o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z prywatnej opinii rzeczoznawcy techniki samochodowej i ruchu drogowego na okoliczności w niej wskazane, w szczególności wniosków dotyczących niemożności zaistnienia wersji podanej we wniosku o ukaranie i wyroku sądu

Mając powyższe zarzuty na uwadze wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego bądź o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obwiniony w apelacji własnej zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błędne ustalenia faktyczne, mające wpływ na treść wyroku przez uznanie jego sprawstwa i zawinienia, podczas gdy dowody przyjęte za obciążające tego nie potwierdzają, drugi uczestnik przedmiotowego zdarzenia do likwidacji szkody zgłosił elementy, które nie wystąpiły w rzekomym zajściu, ponadto obwiniony uważa, że cyt. „żyje w byle jakim Państwie, ale że aż takim to nie miałem pojęcia. Postawa Policji w tej sprawie to szczyt arogancji i bezprawia...Postawa Sądu w tej sprawie jest też wysoce naganna, ponieważ Sąd poszedł tokiem myślenia policji i zaklepał te bzdury które wyszły z Policji”.

Apelujący dołączył do apelacji opinię prywatną, zleconą przez siebie rzeczoznawcy, a która ma wykluczać możliwość uszkodzeń auta, a tym samym zanegować winę obwinionego.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty apelujący obwiniony domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do jej ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacje są bezzasadne.

Przeciwnie twierdzeniom jej autorów kontrola odwoławcza wykazała, że Sąd Rejonowy poczynił w sprawie trafne ustalenia faktyczne, które oparł o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody. Wnioski końcowe o sprawstwie oraz zawinieniu obwinionego co do zarzucanego mu wykroczenia z art. 86 § 1 kw mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, zaś uzasadnienie pisemne wyroku odpowiada wymogom art. 424 kpk.

Obszerny wywód, w którym tenże Sąd Rejonowy poddał zgromadzone dowody ocenie pod kątem ich wiarygodności (k.79-81 akt sądowych) czyni zadość wskazanym w art. 7 kpk zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego. Wnikliwej ocenie Sąd poddał wersje zdarzenia wynikające z wyjaśnień obwinionego i przeciwnej jej wersji świadków K. P.i M. P., którą to ocenę wsparł analizą dostępnego materiału z nagrania monitoringu miejskiego oraz dokumentacji fotograficznej obu pojazdów, po czym przekonująco wskazał, z jakich powodów odmówił waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego na rzecz wskazanych świadków. K. P.wskazał które z wgnieceń na jego pojeździe powstało wskutek manewru obwinionego, zaś na fotografiach (k. 22-23 akt) na osłonie haka holowniczego pojazdu obwinionego widoczny jest ślad kontaktu bezpośredniego obu pojazdów.

Zarzuty obu apelacji sprowadzają się do prostej negacji ustaleń sądu jako niezgodnych z wyjaśnieniami obwinionego w oderwaniu od pozostałej części materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i nie zawierają jakichkolwiek ważkich argumentów mogących podważyć trafność toku rozumowania przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Obie apelacje powołują się ponadto na zleconą przez obwinionego opinię prywatną rzeczoznawcy S. G., niemniej zakres owej opinii to, jak wynika z dokumentu, „analiza okoliczności powstania szkody oraz zakresu uszkodzeń”, które

to okoliczności nie mają żadnego znaczenia dla przypisanego obwinionemu wykroczenia drogowego z art. 86 § 1 kw, polegającego na spowodowaniu zagrożenia w ruchu drogowym przez nie zachowanie w trakcie wykonywania manewru cofania szczególnej ostrożności i w następstwie doprowadzenie do zderzenia z innym pojazdem. Niezachowanie przez obwinionego szczególnej ostrożności przyniosło następstwo w postaci spowodowania zagrożenia w bezpieczeństwie ruchu drogowego, co stanowi o wypełnieniu znamion ustawowych czynu stypizowanego w art. 86 § 1 kw.

Kwestia wyrządzenia szkody na tym drugim pojeździe, jej oszacowanie oraz ewentualne ubieganie się przez k. P. odszkodowania od ubezpieczyciela pozostaje bez żadnego znaczenia dla wypełnienia wskazanych wyżej ustawowych znamion przypisanego obwinionemu wykroczenia.

Argumenty apelacji własnej obwinionego, zacytowane na wstępie niniejszego uzasadnienia dowodzą raczej braku rzeczowych argumentów po stronie obwinionego i nazbyt ambicjonalnego stosunku do sprawy oraz ewidentnego zamiaru obrażenia funkcjonariuszy policji a także sądu rozpoznającego sprawę, gdyż obwiniony nie uznaje innych wniosków niż jego własne.

Wymierzona obwinionemu kara spełnia określone w art. 33 kw dyrektywy, uwzględnia zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego, jak również cele, jakie kara ta winna osiągnąć zarówno wobec ukaranego jak i w zakresie społecznego oddziaływania. Grzywna w wymiarze 200 zł (zatem w dolnych granicach ustawowego zagrożenia) nie jest karą niewspółmierną, lecz raczej symboliczną, to orzeczenie odpowiednio wychowawcze, które powinno wdrożyć obwinionego do poszanowania porządku prawnego.

Z przytoczonych względów apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk, art.118 §1 kpw w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. Nr 118, poz.1269 a także art. 21 ust. 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. Nr 49, poz.223 z późn. zm., obciążając nimi obwinionego wobec przegrania apelacji.